

som foruden mig er imod Forslaget, er fraværende, og den ærede Minister, som jeg troede vilde modsætte sig det med Hænder og Fødder, modsatte sig det vel ogsaa, men kun meget svagt. Det ser ikke saa farligt ud, men det er i Virkeligheden meget farligt; det er et Forslag om, at man ikke behøver at betale sine Kreditorer i rette Tid. Jeg vil bede betænke, hvad dette vil sige overfor visse Samfundsklasser, og navnlig vil jeg bede den høitærede Minister endnu engang at overveje, om han kan være med til dette Forslag, for det Første fordi han er Minister, og for det Andet, fordi han holder meget stærkt paa Konkursloven. (Th. Nielsen: Det er til Gavn for Arvingerne.) Ja, det er til Gavn for Arvingerne, men det er til Skade for Kreditorerne. Jeg beder lagt Mærke til, at vi have en Konkurslov, som blandt Andet bestemmer, at en Skibscheber, Fabrikant eller Handlende, som ikke betaler i rette Tid — indstiller sine Betalinger — er fallit, og dernæst vil jeg bede erindret, hvor ofte en Skibscheber, Handlende eller Fabrikant er Kreditor i et Dødsbo. Man siger, at Arvingerne kunne betale, om de end ikke kunne betale i rette Tid, men jeg svarer dertil, at Kreditorerne ogsaa ere Mennesker, og at man ikke for at fremme Arvingernes Løve kan forsvare at lade Folk, som ere Fordringshavere i et Bo, viftiere at gaa fallit. Lad os tænke os, at en Kjøbmand, som er meget velstaaende, har en halv Snes Tusinde Rigsdaler tilgode i et Dødsbo; han er meget god, men naar han ikke faar de 10,000 Rd. til rette Tid, er han fallit (Afbyrdelse). Ja, han skal have dem til rette Tid, men der skal da ogsaa sørges for, at han har Indskydelse paa, at han faar dem til rette Tid, og altsaa skal man ikke give Arvingerne Raadighed over Boet, før han er sikker derpaa. Ved at udflyde Ordene: „til rette Forfaldstid“, sætter man ham i en mindre heldig Stilling, end han bør have. — Det næste Punkt, jeg vil berøre, er Forslagene under Nr. 33 og 35, som høre sammen, og som jeg maatte er det ustyldige Ophav til. Overfor den høitærede Minister skal jeg erklære, at jeg gaar ind paa, hvad han sagde, nemlig at han vilde tage imod dem under en vis Forudsætning. Den ærede Minister vilde tage imod dem under Forudsætning af, at man opfyldte Konkurslovens Bestemmelser med Hensyn til Kurator, og da siger jeg Ja, men man opfylder ikke her Konkurslovens Bestemmelser, thi der er Noget udeladt. Af den Grund skal jeg imidlertid ikke idag svarende Forslaget under Nr. 34, thi det, der mangler, kan komme ind ved 3die Behandling, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at der i dette Forslag under Nr. 34, som den ærede Minister forlanger vedtaget for at gaa ind paa Forslagene under Nr. 33 og 35, vel er optaget en Bestemmelse af Konkursloven, men at Bestemmelsen ikke er optaget fuldt. Konkursloven bestemmer, at Kurator vælges af Kreditorernes Flertal, men at

Skifteretten kan kassere Valget. Det staar ogsaa her, men Konkursloven siger fremdeles, at Skifteretten endnu engang skal give Kreditorerne Udgang til at vælge en Kurator; dette er udeladt her. Den høitærede Minister argumenterede ogsaa fra Konkursloven med Hensyn til Inkassators Stilling. Den ærede Ordfører vil erindre, at der kom en Bestemmelse ind i Konkursloven, som Ministeriet vistnok ikke satte igjennem, men som blev sat igjennem af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen). Ved tilfældigvis at komme ind i Salen under Sagens Behandling og ved at komme til at tænke paa, at han var Ordfører og Formand for Kontorholdsudvalget, gjorde han Udslaget i Sagen. Han havde nemlig stor Bekymring for, at den stoffels Statskasse skulde komme til at betale for meget i Kontorholdsgodtgjørelse, og ved at han tog Ordet i Forbindelse naturligtvis med, at den daværende Minister og den ærede Ordfører, som ogsaa dengang var Ordfører i den ærede nuværende Ministers Fraværelse, som oprindeligt var Ordfører, sloge deres Kræfter sammen, blev der indsat en Bestemmelse i Konkursloven, som var i Strid med den tidligere Praxis og den tidligere Lovgivning. Man indsatte altsaa den Bestemmelse i Konkursloven, at Skifteretten skulde vælge Inkassator, hvilket var imod den tidligere friere Lovgivning, og altsaa et Tilbagestrid. Derfra kan man saaledes ikke argumentere for at optage den samme Bestemmelse her. Da jeg erklærer, at den ærede Minister har været imødekommende, skal jeg ikke sige videre om denne Sag, end at disse Forslag under Nr. 33 og 35 ere stillede af Udvalget for at vise Imødekommende. Det er et Slags Kompromis, thi man kan ikke opgive den Hovedgrundsaetning, at det aldeles ikke er overensstemmende med Befolkningens Løve, at man, efter at Netsbetjentene ere satte paa fast Gage, vedbliver at lønne Fuldmægtigen indirekte, saaledes at Lønningerne i Virkeligheden ikke ere fastslaaede. Overfor den høitærede Ordfører, der mente, at jeg ikke kunde se Fuldmægtigen i Linien eller udenfor Linien uden at blive iltet, skal jeg sige, at det kan jeg meget godt, men naar jeg ser, at Fuldmægtigen staar i Linien, medens Principalen staar imellem Linierne, bliver jeg maatte iltet. Naar jeg ser paa § 74 og i det Hele taget paa Landen i denne Lov, maa jeg sige, at det farlige Punkt er, at man, da vi alle ere Mennesker, da Dommerne ogsaa ere Mennesker, og da Fuldmægtigene i høi Grad ere Mennesker, meget let kan viftiere, at et Bo kommer under offentlig Skiftebehandling, ikke fordi det burde være Tilfælde, men for at Fuldmægtigen kan faae en ganske god Inkassationsforretning. Det er dette, jeg er imod. Jeg vil minde de ærede Medlemmer om, hvorledes man stiller sig med Hensyn til de andre Embedsforerere her i Landet. Tænk paa Præstelønningsloven! Der er Forslag om, at Præsterne